

За удобство нека и ние наричаме тоя мжжъ-жена баба Митра.

Тета леко похлопа на ниско закнижено прозорче.

Малко вратниче се откряна. Показа се баба Митра зачудена. Очитъ ѝ, дълбоко хлътнали, блъснаха. Тя ни покани да влѣземъ. Безъ колебание приехме. Въ тъмното е седѣла до сега, още не разсъблѣчена, не легнала. Какви мисли сж я задържали будна до това време? Де се е лутало нейното въображение? Въ какви потайни страни се е носилъ нейния моренъ духъ? Де е търсилъ разтуха и покой? Срѣдъ многобройнитѣ си посетители всѣкога бѣше тя самотна. Срѣдъ ледени простори съ измръзнали чувства живѣеше. Отъ никжде не проникваше до нея слънчевъ лжчъ. Никого въ гърдитѣ ѝ не трепваше радостъ. Сждбата сякашъ нарочно я бѣше дарила съ дългъ животъ, за да влачи дълго веригитѣ на своето черно сжществуване.

Когато се намѣрѣше нѣкой въ притѣснение, въ злополука, отиваше при нея да му гадае, що му е отредено. А всички знаеха, че това е голѣмъ, много голѣмъ грѣхъ. Който отиваше при гледачка, треперѣше отъ страхъ предъ Бога, проклинаше грѣха си и тая, чрезъ която го вършеше. Баба Митра бѣше чужда за всички на земята, изгубена и за себе си и за другитѣ. Предричаха ѝ, че следъ смъртъта чужда щѣла да бжде за праведнитѣ, недостойна за рая, а въ ада между дяволитѣ — истински дяволъ. Казваха, че тя често се превръщала на котка, на прилепъ, на кукумявка. Минавала презъ заключени врати, презъ дебели стени. Озовавала се тамъ, дето никой не я е очаквалъ. По сжщия чуденъ начинъ и изчезвала. Всички се боеха отъ нея. Никой не смѣеше да я предизвика, или пакостъ да ѝ прави — особно турцитѣ. Свещеника, който я изпждилъ отъ църквата и женитѣ, които я изпждили отъ банята, наскоро умрѣли.

Ние приседнахме на една рогозка до огнището. Видѣхъ — тета треперѣше. Ужасъ вѣше отъ лицето ѝ. Все пакъ тя силно желаше да проникне въ бъдещето, да узнае, какво имаше да се случи съ нейния Димитъръ и нея.